

Com que la situació s'agreujava, el Borni va intentar una acció desesperada per poder arreplegar urgentment els diners que li permetessin emigrar: va segrestar la pubilla d'una casa pairal a prop de la Serra de Milany, filla d'un capitost carlí. El rescat que demanava era molt gran: un cofret ple de monedes d'or. La família va haver d'endeutar-se amb altres familiars i amics; fins i tot hi havia qui va dir que s'havia apropiat de diners que eren per a la causa carlina per tal de recuperar la seva filla.

Una vegada recuperada la presonera, la mobilització va ser general; el comandant carlí va cridar a les armes els seus correligionaris, homes coneixedors del terreny que trepitjaven. Van escorcollar fins els llocs més recòndits de les muntanyes i els indrets més foscos i impenetrables dels boscos per poder atrapar el bandoler i recuperar el botí. En tots els camins hi havia sentinelles que escorcollaven els carros i identificaven les persones que hi passaven: la vigilància era rigorosa. El Borni que, disfressat de pidolaire es confonia entre la gent forana que era al mercat, a la plaça major de Sant Quirze de Besora, va veure que un grup de persones armades amb forques, destrals i falçs escorcollava el poble casa per casa. Llavors, dissimuladament, va emprendre la retirada pel Camí Ral en direcció a Ripoll. A la sortida de Montesquiú hi havia un control per part dels soldats, així que va recular. Uns vigilants es van percebre de la maniobra i li van cridar l'alto perquè s'aturés. En aquest moment va emprendre una cursa per fugir. Veient-se encerclat i sense escapatòria, es va refugiar al molí draper que hi havia tocant el riu Ter, sota l'esguard del castell.

La notícia es va escampar com la pólvora. Un grup de soldats va muntar guàrdia a prop del molí mentre les campanes de les esglésies tocaven a sometents.

Com que veia que la situació es complicaria encara més quan apareguessin els reforços, el fugitiu va saltar al riu per la part de darrera i el va travessar per la resclosa que hi havia a l'alçada d'on ara és l'escola. (Si observes el llit del riu, quan hi baixi poca aigua, veuràs les restes dels puntals de l'antiga presa per on el bandoler va travessar el riu.)

Els trets no van poder deturar-lo, però van alertar els pagesos i els caçadors que amb una canilla de gossos ensinistrats van intentar passar a l'altra banda del riu per encerclar-lo. El bandoler, com que els vessants de les muntanyes properes eren rostos, per a guanyar temps, va evadir-se remuntant la riera que desguassa al riu; trepitjava l'aigua per tal que els gossos que l'empaitaven no flaireessin el seu rastre. Però al cap d'una estona va sentir els lladrucs al seu clatell. Llavors va córrer desesperat, esparracant-se la roba i patint esgarrinxades, entre la vegetació de la ribera: si aconseguia arribar al Prat de les Mules, pràcticament podria considerar-se fora de perill. Quan va ser a l'alçada de la Balma dels Traginers, va sortir de l'aigua i va enfilear el coster oposat per poder arribar a l'entrada de la galeria secreta que el portaria al seu refugi de la Serra dels Bufadors.

Mentrestant, la Sorda, que per a certes coses tenia un sisè sentit en compensació del que li mancava, al percebre l'enrenou va suposar el que succeïa. Va pujar al Serrat de la Rovira per poder escutar millor el barranc i

va córrer per la carena paral·lelament a la riera. Veia com els gossos guanyaven terreny al Borni, i com aquest s'afanyava. De cop va adonar-se del parany on es ficava; va pujar dalt d'un escarpat perquè la sentís millor i el va cridar:

–Quimet, noooo...!

Alhora que en Quimet sortia a una clariana i alçava la vista vers l'escarpat, el va sorprendre l'esclat tronador d'una munió de fusells i trabucs que l'esperaven. Malferit i sagnant pels quatre costats, encara ranquejava cap a l'entrada de la gruta, que era a la vora. No va poder arribar-hi.

La serventa, en un esglai, va fer una passa involuntària cap endavant en el seu anhel d'anar-lo a ajudar, i el peu va ensopegar el buit. Va estimbar-se i el seu cos s'estavellà contra les roques del fons.

Va acudir el comandant carlí amb els homes de la seva partida, van arrossegar el cos crivellat del bandoler i el van dur al Coll dels Tres Pals. Allí hi havia una forca i el van penjar de cap per avall.

–On són les unces, les monedes del rescat? –li cridava, peremptori, el carlí. El bandit, ofegant-se amb la sang que li sortia a borbollons per la boca, balbucejava en veu baixa, en les raneres postremes:

–Ella... Ella...

Allí va morir: perseguit, caçat, penjat i dessagnat... com un senglar.

Encara hi són els tres forats que testimonien l'existència de la forca: empremtes d'un passat agitat, de revoltes, de malcontents i d'opressió.

Van entrar al cau del bandoler, allí guardava el seu forniment: una taula, una cadira, un caixó i un catre amb un marfegó. Allí s'amagava solament quan es trobava en perill imminent, i va ser on romangué soterrada la pubilla. A més, tenia una segona sortida per a poder fugir en un últim moment.

Quan es van reagrupar els perseguïdors, van anar a la casa. A l'obrir la cambra de la minyona, van contemplar l'armari mig buit, roba estesa sobre el llit, un petit bagul de viatge obert per emplenar i una capsa de llautó que contenia uns documents segons els quals la Sorda i el Quimet eren germanastres.

Dels diners mai no se'n va saber res."

José Antonio Molina Moreno, *Una unça d'or*.